

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

4 grudzień 2019

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XI, NUMER 517

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 5.12.2019 r.

Kontynuujemy pracę ze Słowem Bożym.

Towarzyszy nam Ewangelia wg św. Jana. Św. Jan, popularnie nazywany Umiłowanym uczniem ma nam pokazać już nie same wydarzenia, które poznawać mamy w Kościele przez oczy synoptyków, ale ma pomóc nam zobaczyć Tego, kto „mówi”. Czytamy teraz wskazany tekst Ewangelii i kontynuujemy pracę ze Słowem Bożym w kluczu, który towarzyszył nam podczas lektury Ewangelii św. Marka.

1. Postaw się w obecności Pana, uświadamiając sobie przed Kim stoisz i z Kim masz rozmawiać.
2. Przy pomocy umysłu, wyobraźni, pamięci usiłuj odnaleźć się w rozważanej scenie ewangelicznej i spotkać osobiście z Jezusem, słuchając Jego pouczeń skierowanych do Ciebie, przyglądając się Jego działaniu, by pozwolić Jemu zadziałać w Twoim życiu.
3. Sformułuj modlitwę przy pomocy treści przeczytanej perykopy w dowolnej formie.
4. Zadanie, wskazówka lub komentarz w tabeli
5. Do jakich działań, czynów, dzieł czujesz się przynaglony przez to Słowo?
6. Zapisz swoje postanowienie, by wieczorem zrobić rachunek sumienia z wypełnienia Bożego wezwania płynącego z tego słowa.
7. Przeczytaj wskazany na dzień fragment Katechizmu Kościoła Katolickiego.

Na owocną pracę formacji ze Słowem Boga, błogosławię +

ks. Damian, Pasterz

Dzień	Fragment Ewangelii	KKK
Czwartek	J 9	1812-1821 wiara i nadzieja

Dziś ten sam tekst. Patrzymy na niego od strony niewidomego. Człowiek ten, jak chory, reprezentuje każdego człowieka, który oprócz tego, że nie chodzi, także jest niewidomy; owszem, nie może chodzić, ponieważ nie widzi i nie wie dokąd iść. Ślepotą fizyczną wzięta jest tu jako obraz, by ukazać ślepotę duchową, właściwą dla tego, kto nie wie, gdzie jest, skąd pochodzi i dokąd zdąży. Ślepotą ta uniemożliwia nam zobaczenie prawdy, która nas wyzwala. Postawiony na początku termin „narodziny” nadaje sens temu, co następuje: oświecenie niewidomego jest darem nowych narodzin. Człowiek ten, od zawsze niewidomy, nigdy nie widział światła i nie może go nawet pragnąć, chociaż stworzony został dla niego. Dopóki nie przyjdzie słońce, nikt nas nie widzi. Dopiero kiedy wszędzie, dana jest możliwość widzenia i doświadcza jej w Jezusie. Trudności, na które napotyka uzdrowiony — doprowadzają go do odkrycia swej tożsamości; staje się osobą wolną, by myśleć bez uprzedzeń, niezależnie od presji ze strony kogoś i zdolnym do sprzeciwu wobec tego, kto *zaprzecza* rzeczywistości. Jest człowiekiem nowym, który zaczyna ponownie odbijać Oblicze, którego jest obrazem — Boga, który przed nim stoi. Wrogość, na jaką napotyka oświecony niewidomy, jest taka sama, jakiej musiał stawić czoło Jezus ze strony swoich współczesnych. Jest to taka sama wrogość, jaką musi znosić Kościół. Światłość rozprasza ciemności konkretnej osoby; inni wezwani są do przeżycia tego samego doświadczenia.

Piątek	J 9	1762-1766 uczucia
--------	-----	-------------------

Zaczynają się przesłuchania uzdrowionego niewidomego: krewnych, znajomych i jego samego. Dla faryzeusza nowa sytuacja staje się problemem. Lud prowadzi uzdrowionego niewidomego do faryzeusza. Faryzeusz oznacza „oddzielony”: prowadzi odmienne życie,

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemba
Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Marcin Zacharski

V-ce lider

Andrzej Paśkiewicz

Skarbnik

Animatory diakonii

Ewelina Konieczna
diakonia modlitewna

Andrzej Pańkiewicz
diakonia uwielbienia

Magdalena Gola
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Wojciech Wojdyło
diakonia liturgiczna

Klaudia Winiarska
diakonia wprowadzająca

Konrad Przydział
diakonia medialna

Alicja Cyrnek
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

oderwane od świata, które pozwala mu żyć przekonaniem religijnymi. Nie wszyscy faryzeusze byli nastawieni wrogo do Jezusa i wspólnoty chrześcijańskiej. Nikodem jest prototypem faryzeusza i zwierzchników, którzy uwierzyli w Niego. Jednak od J 7,32, faryzeusze stają się zdeklarowanymi wrogami Jezusa. Faryzeusze wychodzą z założenia nie podlegającego według nich dyskusji: Jezus czyniąc błoto w dzień szabatu, przekroczył Prawo Boże, jest więc grzesznikiem. Kto nie jest skłonny zmienić swojego pojęcia szabatu i Prawa, nie może myśleć inaczej. Z powodu braku argumentów próbować będą nawet zaprzeczyć faktowi uzdrowienia (w. 18—23); nie mogą jednak zaprzeczyć, powołując się na swój autorytet, co czyni się zawsze, gdzie brakuje wiarygodności (w. 24—27); wreszcie wyrzucają go ze wspólnoty (w. 28—34). Opozycja jednak i trudności są dla uzdrowionego jakby „bólami porodu”: wyrzucają go definitywnie z ciemności na światło. W ten sposób rodzi się jako uczeń gotowy na spotkanie i zdolny rozpoznać w tym człowieku, który go uzdrowił, samego Pana (w. 35—38). Faryzeusze natomiast pozostają w ciemnościach i uznani zostaną za ślepych i grzeszników, ponieważ odrzucają oczywistość światła (w. 39—41). Faryzeusze uważają siebie za oświeconych i nie chcą zmienić swego obrazu Boga i człowieka. Zamiast trwać w Panu a On w nich, trwają w fałszywej wizji Boga i człowieka.

Sobota	J 10,1-6	1830-1845 dary Ducha Świętego + skrót
--------	----------	---------------------------------------

Jezus ogłasza siebie bramą, przez którą wchodzi się do życia, pasterzem, który prowadzi ku wolności. Faryzeusze, którzy stoją naprzeciwko Niego po uzdrowieniu niewidomego od urodzenia, są fałszywymi pasterzami, którzy uciskają i wykorzystują trzodę swych wiernych, prześladowając każdego, kto wyrwał się spod ich kontroli. Jezus ukazuje tu różnicę między swoim i ich sposobem działania. On uwalnia, daje światło i życie, oni natomiast uciskają, grabią i trzymają trzodę w niewoli. U podstaw mowy Jezusa stoi obraz znany w Palestynie. Szczególna relacja, jaka istnieje między trzodą i pasterzem, jest obrazem relacji między królem i narodem, podobnej do relacji między Bogiem i jego wiernymi. Obraz króla jako pasterza, a nawet samego Boga, jest bardzo dawny (por. Ps 23; Iz 40,11). Życie pasterza zależne jest od jego owiec, a życie owiec od ich pasterza. Bez pasterza owce wydane są na pastwę dzikich zwierząt i rozbójników i nie mają nikogo, kto poprowadziłby je na pastwiska i do źródeł. Pasterz wchodzi przez bramę, rozpoznany przez stróża i owce, które poznają jego głos: woła je po imieniu, „wypędza” je poza ogrodzenie i idzie na przedzie przed nimi, a one podążają za nim. Złodziej unika bramy i wchodzi z innej strony, lecz owce nie rozpoznają jego głosu i nie idą za nim, co więcej, uciekają przed nim.

Niedziela	J 10,7-21	1846-1851 miłosierdzie i grzech, definicja grzechu
-----------	-----------	--

Jezus przechodzi do dialogu w pierwszej osobie mówiąc „JA-JESTEM pasterzem dobrym”. Objawia stopniowo swoją tożsamość, zawsze w przeciwstawieniu do przywódców, którzy są złodziejami, rozbójnikami i najemnikami. Jezus jest „bramą owiec”. Przez Niego otrzymuje się dostęp na pastwiska życia. Innymi słowy: wyzwala nas z niewoli Prawa ku wolności Syna (w. 7—10). Przekazuje nam swoje życie Syna, czyniąc nas uczestnikami swej relacji poznania i miłości z Ojcem (w. 11—15). Ale Syn nie jest tylko pasterzem Izraela, jest Zbawicielem świata (4,42). Jezus jest pasterzem jako „Baranek Boży”, który przez swą łagodność zwycięża przemoc braci. *Kościół* idzie za dobrym pasterzem.

Poniedziałek	J 10,22-30	1852-1864 zróżnicowanie i ciężar grzechów
--------------	------------	---

„Ja i Ojciec jedno jesteśmy”, odpowiada Jezus przeciwnikom, którzy przesłuchują Go. Proces wytoczony Jezusowi, rozpoczęty w czasie pierwszego Jego przyjścia do świątyni (2,13nn), kontynuowany dalej w czasie drugiego pobytu z zamiarem zabicia Jezusa (5,1—18), szeroko rozwinięty przy trzecim pobycie (7,1—10,21), osiąga swój szczytowy punkt w czasie czwartego pobytu w świątyni, gdzie formułuje się motyw skazania na śmierć. Decyzja zabicia czy ujęcia Jezusa nie może być jeszcze wykonana (w. 31.39). Wydana zostanie przez arcykapłana w 11,50 i przypomniana w 18,14, gdy Jezus stawia się przed nim. Jan umieszcza w tym miejscu przesłuchanie dotyczące tożsamości Jezusa, które inni Ewangelisci umieszczają przed sanhedrynem (por. Mk 14,35-64). Ewangelia Jana jest od początku do końca procesem: procesem człowieka, który przyjmuje lub odrzuca Słowo Ojca. W wyroku, jaki my wydajemy na Jezusa, zawiera się wyrok, który wydajemy na siebie samych. Obserwujemy ostatnie spotkanie/starcie między Jezusem i „Żydami”. Ma to miejsce w zimie, w chłodzie, co więcej w burzy poprzedzającej mękę. Los Jezusa określony już na początku, zostaje zaakceptowany i przygotowywany przez Niego samego, który bierze w swe ręce inicjatywę.

Proces jest miejscem dawania świadectwa o prawdzie. Prawda Jezusa to to, że jako sługa jest Panem, jest pasterzem jako łagodny baranek, jest Zbawicielem, gdyż daje swoje życie. Zbawia nas ukazując kim jest Bóg dla nas i kim jesteśmy my dla Boga: Bóg jest Ojcem, który miłuje, a my synami umiłowanymi w Synu, który staje się naszym bratem, mimo wszelkich oporów z naszej strony lub odrzucenia.

Wtorek	J 10,31-39	1865-1876 rozprzestrzenianie się grzechu + skrót
<p>Jezus podejmuje tu obrazy z perykopy poprzedniej: owce, wzajemne poznanie, więź z Ojcem, dawanie życia, kradzież, nie słuchanie głosu, podążanie za i słuchanie głosu. Miejscem pozostaje nadal świątynia, a czas to Święto <i>Hanukkah</i>, które upamiętnia ponowną konsekrację nowej świątyni, dokonaną przez Judę Machabeusza po profanacji. Jezus przechadza się swobodnie w portyku Salomona, który biegnie wzdłuż fasady wschodniej wielkiego zewnętrznego dziedzińca świątyni. Jezus jest więc w domu swego Ojca, który zniszczył Jego przeciwnicy, a który On odbuduje po trzech dniach (por. J 2,13-22). Tu powie, że On sam jest domem Ojca, jak Ojciec jest domem Syna (w. 38). Jest on bowiem nową świątynią, prawdziwym pasterzem, samym Panem, który prowadzi swoje owce na pastwiska życia i to życia w obfitości. Ofiaruje bowiem wszystkim uczestnictwo w swym życiu Syna. Opowiadanie rozpoczyna się w świątyni, a kończy poza Jordanem (w. 40), gdzie Jezus pojawił się na początku (l,28nn). Tu tłumy uznają, iż prawdą jest to, co powiedział Jan Chrzciciel o Jezusie (w. 41n; por. 1,20—36). W ten sposób zamyka się krąg Jego działalności jako Syna, potwierdzonej ze strony Ojca poprzez dokonane znaki. Ewangelista opowiedział je, abyśmy i my uwierzyli, że Jezus jest Chrystusem, Synem Bożym i byśmy wierząc, mieli życie w Jego imię (20,30n).</p>		
Środa	J 10,40-42	1877-1885 wspólnotowy charakter powołania ludzkiego

Jezus potwierdza swoje objawienie za pomocą Pisma i przez swe dzieła, które objawiają Go jako Syna Bożego, który jest w Ojcu, jak Ojciec jest w Nim (w. 34-39). Mamy tu szczyt objawienia Jezusa. Do nas należy przyjąć je lub odrzucić, uwierzyć w Jezusa lub nie. Jezus jest Chrystusem i Synem Bożym. Jest Chrystusem jako Syn: oswobadza naszą wolność objawiając nam, że Bóg jest Ojcem miłującym a my umiłowanymi synami. Zostanie zabity, gdyż ogłasza się Synem, lecz właśnie jako zabity, ofiarując za nas swoje życie, objawia chwałę Boga i zbawia każdego człowieka. *Kościół* za centrum swej wiary ma to, co dla wierzących stanowi zgorzenie i bluźnierstwo: Boga, który miłuje człowieka, staje się do niego podobnym i daje mu swoje życie.

Intencje do modlitwy

- ✓ Za papieża Franciszka, bp Jana, pasterzy Kościoła
- ✓ W intencji dzieł ewangelizacji, które prowadziła i prowadzi wspólnota
- ✓ W intencji chorych i cierpiących, także z naszej wspólnoty, za tych którzy do naszej wspólnoty należeli i z niej odeszli

Ogłoszenia

1. **Przypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji naszej wspólnoty oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona jest w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam. Zapisy przez formularz na stronie internetowej www.miriam.rzeszow.pl w zakładce *Zapisy*. W m-cu grudniu dyżur wypada 4 i 18 grudnia.
3. W dniu 17.12.2019r. (wtorek) o godz. 18.30 odbędzie się spotkanie diakonii prowadzenia spotkań i prorockiej.
4. W dniu 14.12.2019 r. (sobota) odbędzie się Adwentowy Dzień Skupienia dla Wspólnot Odnowy w Duchu Świętym diecezji rzeszowskiej, organizowany wspólnie ze Wspólnotą Emaus. Miejsce spotkania: DD Tabor (duża aula, budynek C). Koszt uczestnictwa 20,00 zł, a dla chętnych obiad w cenie 15,00 zł.

Plan spotkania: 08.00 – Recepcja; 08.30 – Zawierzenie Duchowi Świętemu *Hymn do Ducha Świętego*; 08.45 – konferencja 1; 09.30 – przerwa na kawę i ciastko; 09.50 – konferencja 2; 10.30 – dzielenie w grupkach (losowych) – różne miejsca; 11.30 – podsumowanie pracy w grupach; 12.15 – obiad; 13.45 – wprowadzenie w skrutacje + modlitwa indywidualna; 15.00 – Eucharystia na zakończenie.

Zapisy i płatność u Joanny Wojdyło 4 i 11.12.2019r. w salce Miriam po każdym spotkaniu. Dodatkowo przed spotkaniem od 17.00 (4.12 przy jadalni, a 11.12 w salce Miriam).

5. W dniu 11.12.2019r. (środa) odbędzie się Wieczór Charyzmatyczny. Rozpoczęcie o godz. 18.00 w kaplicy DD Tabor. Plan spotkania: konferencja, Eucharystia, Adoracja Najświętszego Sakramentu i modlitwa o uzdrowienie i uwolnienie. Zapraszamy.